

ישננו מתחת לעץ התות בחצר האחרית של הבנין. היה חם, ואחרי שפלינו חצי שעה בחפושים אחרי תולעי משי בלי להזליח למצא אפילו תולעת אחת, היה לנו אפילו חם עוד יותר מאשר לשאף בני האדם שבסביבה. "אולי עוד לא התחילה העונה של תולעי המשי", אמרתי לדודי ולשמוליק בקול מעודד, "אל תהיו מדפאים כל כך. בטוח תהיינה תולעים בשבוע הבא".

"אבל בגן של אחותי לומדים על תולעי משי עכשו", אמר דודי. "אני לא יודע אם הגננת תשמח אם נביא לה המון תולעים לגן בשבוע הבא".

"וחוץ מזה -" אמר שמוליק, "העבודה שיהיו תולעים על העץ בשבוע הבא, לא פותרת את הבעיה שמשעמם לי היום".

"אז בואו נעשה משהו אחר", נסיתי להציל אותם מבצת היגון שאליה הלכו ונשקעו, "בואו נחשב על משהו אחר, משהו נפלא -" מצחי התקמט כשחשבתי, וכיון שהתאמנתי המון זמן מול המרצה דדי להזליח לעשות את הקמטים האלה, הייתי גאה בקנה מיד; אבל דודי ושמוליק היו מדפאים מדי להביח בהם בכלל.

"איז לי כח לעשות כלום", הוסיף שמוליק וקונן, "כל הכח שלי נגמר".

דודי נענע בראשו ביאוש. "שכחת שאנחנו עובדים ביחד על מדת האמנות?" הוא נהן בו, "לא יכול להיות שכל הכח שלך נגמר, הנה - יש לך כח לנשום, יש לך אפילו כח להתלונן, ואם פתאום מישוה יצעק 'הצילו!' אני בטוח שיהיה לך כח אפילו לטפס לגג של הבנין".

"הי! אמרתי להם ומחאתי רף, 'אני יודע! יש מישוה שמחכה שניצל אותו! אמא שלי אתמול דברה על זה במפרשו!"

"אמא שלך דברה על זה שאנחנו צריכים להציל מישוה?" הם הודקפו שנייהם.

"היא לא הזכירה את השמות שלנו", מהרתי לצנון את התלהבותם, "אבל היא אמרה שפוקס - מהבנין ממול, המשפחה עם כל הילדים הקטנים, פז - וזקוקים נושאות לעזרה. הרופאים לא נותנים לאבא ולאמא שלהם לקחת את התינוק החדש שלהם הביתה, משום שיש לו איזו בעיה בבטן, לא הבנתי בדיוק מה, ואמא שלהם כל הזמן בבית חולים. הם חביבים דחוף עזרה".

חברי הסתכלו בי בעיניים מצמצמות.

"פז פז", הנהנתי לעמקתם, "היא אמרה זה הולך להיות

אשפוז ארץ, ואם נצליח לגייס בנות שיושיטו יד זו תהיה פשוט הצלה".

"אנחנו לא בנות", צנן שמוליק בתבונה, "וכשאני מנסה לעזוב בבית, אחיות שלי אומרות שהעזרה הכי גדולה שאני יכול לתת היא שאני אסתלק החוצה תכף ומיד".

"אבל יש לנו את ג'ימי", אמרתי בלחישיה, "כל החלקים שלו עדין נמצאים אצלנו במחסן".

"אתה רוצה שנגמור את ג'ימי ונתנו להם אותו במתנה?" "לא במתנה", הסתייגתי, "נלך להם את הרובוט, פלומר את ג'ימי, עד שאמא שלהם תחזיר הביתה".

"אולי אמא שלהם תרצה אותו גם אחרי שהיא תחזיר מבית החולים", הזיזי דודי, "כל האמהות חולמות שיהיה להם בבית רובוט שיקפץ להן כביסה, ישטוף להן פלים ויעשה להן ספוגי ה. במיוחד פשיש להן טינוק קטן".

"נשאיר לה אותו עד שהתינוק שלהם קצת גדול", הייתי נדיב, "העקר שנגמור כבר את ג'ימי, זה לא אנושי מצדנו לתת לאמהות שלנו לעבוד קשה כל כך כשג'ימי שוכב לו סתם ככה במחסן".

"טוב", שמוליק מחא פף, "אני הולך להביא את הקפסולת כלי העבודה של אבא שלי, דודי - אתה הולך להביא את הספר על הרובוטיקה שסבתא שלך שלחה לך מאמריקה, ומולי - אתה הולך להביא את החלקים של ג'ימי מהמחסן שלך, ומפנה לנו שם קצת שטח לעבודה, כן?"

במחסן היה קריר ונעים, ולמרות שאני קצת אלרגי לאבק והתחלתי להתעשש במקרר, שמחתי מאד להיות שם. חזיתי קצת דברים, חפצות מתחת לדברים אחרים, ספסתי על דברים נוספים, ובסוף מצאתי את הראש של ג'ימי עם העיניים הגבולות והחידוד שצירתי לו בעצמי, וחוטו החשמל שהשתלשלו מתוך הראש שלו וזכחו בסבלנות שנגמרו אותם לשאר האיברים שלו, שנגמראים גם הם כאן אישיתו בסביבה. אבל למרות שהייתי בטוח שתדף אמצא אותם, המרץ שלי התפוגג בבת אחת ונעלם. פשוט נזפרתי מה היתה הסבה שבגללה הגננסו שאת ג'ימי למחסן.

אספתי את החלקים של ג'ימי וסדרתי אותם על הרצפה - ראש, בטן, ידים, רגלים. הפנים שלו היו יפות, הדידים שלו היו ארוכות, שששיות מצוננות ברזל - חסונות במיוחד. אבל בלי משהו שיפעיל אותם -

ג'ימי היה שום דבר. אתם מבינים? הסבה העקרונית שבגללה הפסקנו לעבוד על ג'ימי, כלומר הבעיה העקרונית שבגללה הפסקנו לעבוד עליו היתה - שלמרות שישבנו שעות עם ספר הרובוטיקה של דודי ועם המלון הישן של אחותי, ותרמנו את הספר כמעט מלה במלה, לא הצלחנו לגרום לג'ימי לעשות כמעט שום דבר.

ואפילו שדדדד כלל אני מעדיף להסתדר לבד, הבנתי שהגיע הזמן לבקש עזרה.

"ממי בדיוק?" שאל דודי והיניח את ידיו על מתניו.

"אולי מהיפני הוא, השכן של סבא שלך. זה שעבד במפעל רובוטים משקלל לפני שהוא התגזר, ובגלל הספורים שלו החלטנו שאנחנו רוצים לבנות רובוט", אמרתי והנחתי גם אני ידים על המתננים, "אני חושב שיכול להיות שהוא זקא! ישמח לעזר ליהודים נחמדים במצוקה. מה נפסיד אם ננסה, אה?"

זכה, ביום חם אהד אחרי הצהריים, כשאנחנו מחזיקים צלחת עוגיות שאספתה סבתא של דודי וסל גדול עם כל החלקים של ג'ימי, דפקנו על דלתו של היפני, כלומר של היהודי, הנחמד שכבר שמע מסבא של דודי שאנחנו זקוקים לעזרה דחופה.

על יד שלחן סלון רגיל לגמרי, ודומה באופן חשוף לשלחן שעמד פעם בסלון של סבתא של דודי, ספרנו לבעל הבית על תולעי המשי ועל ג'ימי ועל משפחת פוקס והכל.

"אמא שלהם כל היום בבית חולים, כי התינוק שלהם חולה, והם צריכים המון עזרה", סימתי, "חשבנו שהרובוט - כלומר ג'ימי - יכול להיות מצוי בשבילם, אבל בינתיים חוץ מלעשות רעש וקצת אורות הוא לא מצליח לעשות כלום. בטוח לא לקפל כביסה. חשבנו שאולי אתה, עם כל הנסיון שלך, תוכל קצת לעזר לנו". הקול שלי נעשה חלש ממלה למלה למראה הבעתו של המארח.

"סבא של דודי ספר לכם פעם למה החלטתי שאני רוצה להיות יהודי?" שאל היפני, כלומר היהודי, כלומר אברהם.

"בגלל הרובוטים", ממלל דודי, "כי הבנתי שהם אף פעם לא יהיו באמת בני אדם".

"כן", אמר אברהם ונתן בנו מבט חודר מעיניו המלככותות, "משום ששפסתי לבנות רובוט

שינתנה קצת, רק קצת, כמו בנאדם - פתאום הבנתי אילו מכונות משקללות אנחנו בני האדם, המכונות הכי משקללות שיש בעולם, והבנתי שגם כזה עצום, כמו הגוף שלי, לא יכול היה לקרות סתם. הוא חייב אלינו, וגם לג'ימי המפרק ששכב על השלחן, וכששגלתי שיש עם אהד בעולם, שכמה פעמים ביום משבח את האלקים על הפלא היה שקוראים לו 'בן אדם' עם גוף שמתפקד טוב יותר מהרובוט הכי משקלל בעולם - החלטתי שאני רוצה להצטרף אליו".

"אתה... מתכוון לזה שיהודים אומרים 'אשר יצר את האדם בחקכה'?" שאלתי כדי להיות בטוח. "אף פעם לא חשבתי על זה ככה, עד עכשו".

אברהם הנהן. "ג'ימי שלךם באמת יפה", הוא אמר, "אבל הוא לא יוכל לעזר למשפחת פוקס במקומכם. המפעלים הכי גדולים והכי משקללים בעולם לא יכולים לבנות רובוט שיעשה עשירות או מאית ממה שייכול אדם לעשות".

"אז... איך נעזר לפוקס?" שאל שמוליק, "אנחנו לא יודעים לקפל כביסה".

העיניים של אברהם נעשו צרות עוד יותר כשחייגתי: "אבל אתם יודעים להגיד 'אשר יצר'... ואם תגידו את הברכה בכונה, אני בטוח שהתינוק של פוקס יבריא מהר הרבה יותר ממה שהרופאים חושבים עכשו. אני בטוח שאמא ואבא של התינוק ישמחו מאד כשהם ישמעו שאתם עושים את זה".

"וג'ימי?" שאל שמוליק.

"ג'ימי?" אברהם לטף את הזקן הקטן שלו והביט ברובוט שלנו ששכב על השלחן, "אני חושב שנתקנו לו אורות זקנים יותר וכפתורים שגורמים לכל מיני צלילים מצחיקים, וכש התינוק של פוקס יבריא ויגדל, נתן לו את ג'ימי בתור משחק. וזאת גם הוא ישמח".

גם אתם חושבים שהגוף שלנו הוא המכונה הכי מדהימה והכי משקללת בעולם? רוצים להצטרף למבצע שלנו? לעתון השבועי מצרף דף עם מבצע מיוחד! אומרים בכונה ברפת 'אשר יצר' ומשתתפים בהגדלה. חפשו אותו וקראו את הוראות המבצע!

להציל את העולם

מהבוקר שמה דסי לב שרוחי כ"ץ נועצת בה עיניים. טוב, לא ממש נועצת. בנות אצולה מסוגה של רוחי לא נועצות על משהו, אבל רוחי במפורש עוד לפני שהגיעה ההפסקה הראשונה, ואחריה - דסי כבר הפסיקה לספור. רוחי ממש, אבל ממש רצתה לומר לה משהו, ולא העזה לעשות את זה. עניין קצת מוזר בהתחשב בכך שרוחי היתה שליחת הציבור הקבועה של הכיתה שלהן לכל דבר ועניין; למורות, למנהלת; אפילו עם המפקחת היא דיברה פעם אחת בתור נציגת התלמידות בסמינר, והצליחה לקבל ממנה כל מה שהיא רצתה. ובכל זאת, רוחי מפחדת לדבר איתה? "אז תשאלי אותה בעצמך מה היא רוצה", כותבת לה עדיני בעמוד האחרון של מחברת גיאוגרפיה. "גם את לא ביישנית

גדולה". זה נכון, ובכל זאת דסי נבוכה למדי כשהיא ניגשת בסיום הלימודים אל רוחי ואומרת לה: "אני מרגישה שאת רוצה לדבר אתי על משהו, אה?" "האמת שכן", רוחי מסמיקה, "אבל לא עכשיו. נוכל אולי להיפגש בכניסה של המקלט עוד נאמר... שלוש דקות?" יש הרבה בנות שאוהבות להתלחש בחדר האבדות של הסמינר. דסי לא; והיא תוהה בקול למה אי אפשר לדבר על הכל כאן ועכשיו. רוחי מסתכלת ימינה, מסתכלת שמאלה, בוחנת בעיון את הכיתה המתרוקנת, מעבירה את תיקה הממותג מצד אל צד ואומרת אחר כך: "אני רוצה לדבר בפרטיות, אי אפשר?" על מה יש להן לדבר בפרטיות? מלבד היותן שתי בנות שלובשת את אותה תלבושת, אין להן שום מכנה משותף. אפילו לא אחד. הן באות

שלא אכפת לך ממנה בכלל". דסי נסוגה אחורנית, עד שקוצים של מטרריה אבודה ועקומה אחת ננעצים בגבה. "בטח שאכפת לי", היא אומרת, "אני לא מבינה מה את רוצה". ומזדקפת מלוא קומתה הגבוהה בלאו הכי. "אני יודעת כמה השפעה יש לך על בנות בכיתה. אם היית משתמשת בחצי מהקסם האישי שלך, אם היית מצטרפת אליי ועוזרת לי עם המבצע שאנחנו עושות לזכות הבן שלה - כולן היו מתגייסות, אף אחת לא היתה נשאת מאחור. אבל את אדישה! את לא רוצה לאסוף זכויות בשביל גברת ויינר? לא אכפת לך ממנה?" גברת ויינר היא המורה הכי חמודה שהיתה לדסי אי פעם בהיסטוריה, הכללית והפרטית. היא חכמה ונדיבה ובעיניים שלה יש נצנוצים תמידיים של צחוק. כלומר, היו לה. לאחרונה הם נעלמו. וכולם יודעים שזה בגלל הבן שלה, שהמצב הבריאותי שלו ממש לא טוב. ואז באה רוחי, המנהיגה בה"א הידיעה של חצי הכיתה האליטיסטי, של הבנות החכמות שלא צריכות לשבת שעות על שיעורי בית וללמוד למבחנים עם מורות פרטיות; הבנות האלה שאם במקרה הן כן צריכות לקחת שיעור פרטי אחד או שניים - הן לא צריכות לעשות שש שעות ביביסטר כדי לממן אותו, ומבריקה: "בואו נעשה תורנויות במועדוניות של הילדים המיוחדים לזכותה של המורה ויינר, כלומר - לזכות הבן שלה". יופי. זה באמת חסד גדול. גם אמא של דסי אמרה את זה. ומיד אחר כך שאלה את דסי אם היא זוכרת שהיום יש מכירה של נעלים בהזולה, ושיצחקי צריך ממישהו יקח אותו לקלינאית התקשורת והביתה חזרה. האם אמא לא הבינה את הרמז, או שניסתה לתת לדסי רמז משלה?

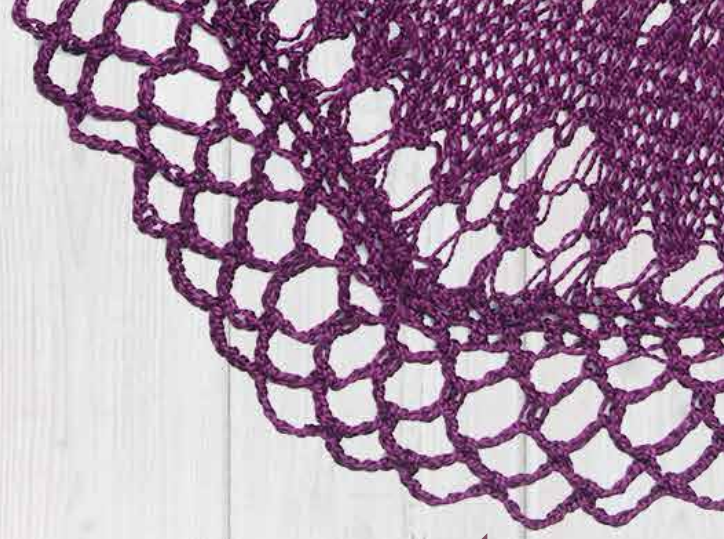
דסי לא ידעה, וגם לא התכוונה לבדוק. רוחי, כך נראה לה, היא הבת הכי קטנה בבית. אולי יש מתחתיה עוד אחות אחת. מתחתיה, לעומת זאת, יש שבעה אחים ואחות אחת בת חודשיים וחצי, שגורמת לאמא שלה להיות כל הזמן, אבל כל הזמן עייפה. ואיכשהו, לא מתחשק לה להשמיע את

"אז מה רצית?" שואלת דסי בעצבנות קלה לאחר שהגיעו אל חדר האבדות וסגרו את הדלת מאחוריהן. "בשביל מה כל ה... היא משתקת, כיון שרוחי נראית נבוכה ממש, ומרככת את קולה כשהיא שואלת: 'נו, מה?'"

כל זה באוזניה של רוחי. "אני חושבת שמי שמתאימה ורוצה - תתנדב גם בלי שאתן לה דוגמא אישית", היא אומרת בנימוס שקט, שגורם לרוחי לאבד את שלוותה. "זה לא הזמן להיות ענווה!" היא מתיזה, "את יודעת כמה השפעה יש לך על הבנות בכיתה! אם היית קצת מתלהבת, קצת משתפת פעולה, הכל היה נראה אחרת! את לא מוכנה להתאמץ קצת בשביל לנסות להציל את הבן של המורה ויינר? אין לך בושה?" מול רוחי מצליחה דסי להישאר רגועה,

אבל באוטובוס מתחילות הדמעות שלה לטפטף בלי שליטה. היא רוצה להיות טובה, טובה לפחות כמו רוחי. היא רוצה לאסוף זכויות ולפעול למען אנשים חולים, והיא, טוב, לא בושה להודות בזה - היא אוהבת את המורה ויינר. אבל היא לא יכולה לעשות שום פרויקטים גרנדיוזיים! אין לה זמן אפילו לנשום בין מטלה למטלה. ולא, זה לא נכון מה שרוחי אומרת: 'מי שרוצה מוצאת זמן'. היא מצאה זמן להמון דברים בהתחלה; וזהו, לאחרונה כל הזמן שבמלאי נגמר. האישה המבוגרת שיושבת לצדה של דסי מחטטת ארוכות בתיק שלה, שולפת משם חבילת טישו, ומניחה אותה על ברכיה בלי לומר דבר. "תודה". אחרי שהדמעות יובשו היטב, מצליחה דסי לחייך כשהיא מחזירה את הטישו לאישה הקמוטה שלצדה. הזקנה מחייכת, ועינייה מתרוממות בקצותיהן. "את בסדר?" היא שואלת, והנימה המעשית שלה מוצאת חן בעיניה של דסי. "כן, אני בסדר גמור", היא ממחרת להבטיח, "לא קרה שום דבר. רק... שהייתי רוצה להיות מישהי אחרת. אחת מצליחנית כזו, שיש לה זמן לכל דבר שהיא רוצה, ויכולה ללכת לאסוף המון זכויות ולהציל את העולם. אני שונאת את זה שאני לא יכולה להיות צדיקה רק משום שאני פחות מוכשרת והלימודים לוקחים לי המון זמן". "בשביל להיות צדיקה צריך זמן?" תוהה הזקנה, ודסי שואלת את עצמה אם טעתה בה. "כן", היא אומרת בשקט, "בלי זמן אי אפשר להגיד יום תהילים או ללכת להתנדב, נכון?" "בסדר", אומרת הזקנה, "לכאלה דברים באמת צריך זמן, אבל - היא מתרוממת על רגליה, "התחנה שלי", היא מתנשפת, "לא שמתי לב. אבל בקיצור -" האוטובוס עוצר והיא

קטן, ואין לך מושג עד כמה!" כי פתאום הכל ברור לה, ופשוט, ושמח. היא עושה הרבה כל כך כל יום! ואם היא רוצה להשתדרג, ולהתקדם, ולנסות להציל את העולם וגם את הבן של המורה ויינר אגב כך - היא יכולה פשוט לעשות את כל הדברים האלה... קצת יותר בכוונה. איך בדיוק? כמה ומתי? את זה לוקח לה קצת יותר זמן להחליט. קצת הרבה יותר, אם נרצה לדיוק. אבל בסופו של דבר היא מרוצה מן ההחלטות שאליהן היא מגיעה. כמה ברכות היא אומרת כל יום? לא מאה, אבל לא מעט בכלל. והיא אומרת אותן ממילא. להתכוון זה לא לוקח זמן! ואף על פי שהרעיון הזה הוא דרך הרבה פחות צבעונית ומרשימה לאסוף זכויות מן הדרך שבה בוחרת רוחי, היא יודעת ומרגישה כמה כוח יש בדרך שלה, וכמה עוצמה. עוצמה שקטה, אבל מהדהדת. בכל העולמות.

וכשחצי שנה אחר כך היא פוגשת שוב את הזקנה ההיא באוטובוס, היא רוצה לספר לה שבאמת הצליחה לגלות דרך לאסוף המון זכויות, למרות שאין לה זמן. ושהבן של המורה ויינר הבריא לגמרי, וברור לה שבין השאר היה זה גם בזכותה. אבל היא מתביישת, ולכן היא לא אומרת דבר.

"לא אמרת 'שלום'!" מתקיף אותה אחיה בן השש שנייה אחר כך. "אמרתי, אמרתי", היא מצהירה.

חול רוחי מצליחה דסי להישאר רגועה, אבל באוטובוס מתחילות הדמעות שלה לטפטף בלי שליטה. היא רוצה להיות טובה, טובה לפחות כמו רוחי. היא רוצה לאסוף זכויות ולפעול למען אנשים חולים, והיא - טוב, לא בוששה להודות בזה - היא אוהבת את המורה ויינר.

"אז חבל שלא אמרת אותו יותר בכוונה", הוא אומר לה, ולא מבין מפני מה היא מתחילה לצחוק פתאום, וצובטת לו בחיבה את האף. "אתה גאון!" היא מכריזה אחר כך, "אתה גאון

שולחת לעבר דסי מבט מתנצל, יוצאת אל הרחוב החם ונשארת מאחור בשעה שהאוטובוס נושא את דסי הרחק משם, ומותיר אותה סקרנית לגבי טיבו של המשפט שאמור היה להיאמר לאחר ה'אבל' שהשמיעה הזקנה. מה היא יכלה לומר? שיש דברים אחרים, סוג שונה של זכויות, שיכולות להציל גם הן את העולם, ואת הבן של המורה ויינר בפרט, והן לא לוקחות זמן? זה הגיוני, הרעיון הזה בכלל? המחשבות תופסות את כל כולה, מסחררות אותה בין רחמים על עצמה לבין כעס על רוחי וחבורתה, וכשהיא נכנסת הביתה ה'שלום' שלה רפוי עד שאיש אינו שומע אותו.

הרעיון מוצא חן בעיניכן?
רוצות גם אתן להרוויח המון?
לגיליון השבוע מצורף מבצע לחיזוק באמירת אשר יצר, נשמח בהצטרפותכן אלינו!